JESSICA

BUCUREŞTI 1993'

ADUNAREA. CREŞTINA Str. Uilggl CazzawlDan nr. 30
BUCUREŞTI 1

GUTE BOTSCHAFT VERLAG
P.O. Box 80
D-35673DiUenburg
Germany

Prima **ei cunoştinţă**

Sub un pod de cale ferată care trecea pe deasupra străzilor unui cartier din Londra, într-un colţ mai retras se afla o mică dugheană, deschisă numai între orele 5 şi 8 dimineaţa. Era formată doar dintr-o tarabă, adică o masă mică de scânduri, pe care erau întinse câteva căni de cafea şi două oale mari, deasupra unui foc de cărbuni, pline cu cafea fierbinte.

în fiecare dimineaţă, când treceau la lucru, muncitorii puteau să guste în grabă o cană de cafea fierbinte şi o bucăţică de pâine cu unt. Dugheana era foarte căutată, pentru că acolo, sub pod, era la adăpost de vreme rea şi de privirile trecătorilor. Stăpânul ei era un om foarte tăcut şi servea muşteriii cu răbdare şi nu se amesteca în vorba lor. Era înalt şi slab şi avea o fire rece şi închisă. Nimeni nu ştia unde locuieşte şi cum îl cheamă, poate numai sergentul din post care trecea pe acolo din când în când şi-i făcea semn cu ochiul. Nimeni nu se întreba cine este şi, dacă s-ar fi interesat, n-ar fi putut afla decât că la ora 8 fix acest om tăcut

îşi ridica taraba, iar coşul încărcat cu toate vasele îl ducea la o prăvălie din apropiere, de unde pleca apoi grăbit, uitându-se grijuliu în dreapta şi în stânga să nu fie urmărit, după care se pierdea în mulţime. Nimeni niciodată nu s-a ostenit să-1 urmărească până la locuinţa lui sau să afle cu ce se ocupa în restul timpului. Atât se ştia, că în fiecare dimineaţă, dugheana lui era înconjurată de muşterii, printre care mulţi vagabonzi care mâncau liniştiţi şi-şi plăteau, fără vorbă, cafeaua fierbinte pe care o găseau la el în frigul dimineţii.

într-o dimineaţă, când treaba era pe sfârşite, negustorul a zărit la o mică distanţă de taraba lui doi ochi mari, negri, îndreptaţi când spre el, când spre bucăţile de pâine cu unt de pe tarabă. La privirea lor aprinsă se desluşea o foame cumplită. Erau ochii unei fetiţe cu chipul ofilit şi trist, cu părul lung şi nepieptănat, căzut pe faţă şi pe gât. Un fel de capot, numai zdrenţe, îi atârna pe umeri, iar la mijloc era încinsă cu o sforicică. Când negustorul s-a aplecat să ia ceva de sub tarabă, a văzut pe pământul îngheţat două picioruşe zgribulite, pe care sărmana copilă le punea când pe unul când pe altul deasupra celuilalt, ca să le încălzească. Nu

scotea nici o vorbă, numai că de fiecare datf când negustorul umplea câte o cană de cafea, ochii ei sticleau de poftă şi el lua seama cum buzele fetiţei se mişcau ca şi cum ar fi simţit cafeaua fierbinte şi aromată.

- Ia ascultă, fetiţo, a spus el cu un glas apăsat, aplecat înainte peste masă, în timp ce

ultimul muşteriu îşi sorbea cafeaua, de ce nu-ţi vezi de drum? Prea de mult stai pe aici fără nici un rost.
- Plec numaidecât, domnule, răspunse ea săltând din umeri pentru ca zdreanţă de halat să-i acopere gâtul gol, dar plouă şi trebuie să stau afară printre câini şi pisici, pentru că mama n-a venit acasă toată noaptea şi cheia este la dânsa. Aici nu plouă şi mirosul de cafea fierbinte îmi face aşa de bine. Şi nici sergentul de post nu m-a alungat de aici, până acum.
- Mi se pare că tu nu ai mâncat nimic de dimineaţă, spuse negustorul cu o voce mai blândă, aplecându-se înainte ca să desluşească mai bine chipul galben al fetiţei.
- Nu, răspunse ea dârdâind de frig, şi ce foame îmi e! Nu este aşa, domnule, că dumnea-voastră nu v-a fost niciodată foame?
- Până acum nu-mi ghiorăie stomacul, dar dacă n-oi găsi nimic de mâncare, o să fluture de-a binelea.
S-a îndepărtat apoi, clătinând din cap, vrând să dovedească parcă obişnuinţa ei cu astfel de răbdări. Abia făcuse însă vreo 10 paşi, când s-a pomenit strigată de acelaşi glas şi într-o clipă a fost în faţa dughenei.
- Stai puţin aici, spuse negustorul. A mai rămas puţină cafea şi câteva fărămituri de pâine. Ia şi mănâncă! Dar să nu mai vii niciodată pe aici, auzi tu? Eu nu pot să sufăr cerşetorii şi dacă ai să mai vii, o să te dau pe mâna sergentului. Vino-ncoace şi încălzeşte-ţi picioarele la foc. E bine aşa?
Fata a privit lung şi fericită. Aşezată pe fundul unui coş răsturnat lângă foc, cu cana de cafea fierbinte pe genunchi şi cu gura plină, a răspuns dând din cap că este cu totul mulţu-mită. Pe când mânca, negustorul a început să-şi strângă vasele şi să se pregătească de plecare, însă din când în când îşi mai arunca privirea spre fetiţă şi dădea din cap cu milă.
- Cum te cheamă pe tine?, a spus el în cele din urmă; iar ca pentru sine, a adăugat: dar ce m-o fi privind pe mine cum o cheamă?
- Mă cheamă Jessica, a răspuns copila, dar mama şi toate vecinele mă numesc „Jess". Dacă aţi fi în locul meu aţi vedea ce urât este numele Jess. Jess în sus, Jess în jos, Jess, fă cutare lucru, Jess, pleacă de aici şi fiecare mă pune la treabă după plac sau mă bate şi mă calcă în picioare. Ce mai încolo-încoace, ia uitaţi-vă la mâinile mele! Negustorul a rămas uimit şi nu ştia ce să creadă. Ori frigul şi bătaia învineţiseră mâinile sărmanei fetiţe? Pe faţa lui a apărut o umbră de milă care i-a dat mai mult curaj fetiţei.
- Cât aş dori să mai pot veni pe aici, a adăugat ea, dar ştiu că dumneavoastră mi-aţi spus că mă daţi pe mâna sergentului dacă mai îndrăznesc să vin.
- Ia ascultă, a spus negustorul cu glasul mai domol şi uitându-se cu grijă în jurul său, ca să se încredinţeze că nimeni nu-1 mai aude, dacă îmi făgăduieşti că o săptămână întreagă nu mai dai pe aici şi nu spui la nimeni nimic, poţi să mai vii încă odată şi te voi ospăta ca şi azi. Dar acum, hai, pleacă.
- Plec, domnule, a răspuns plină de bucurie fetiţa, dar dacă aveţi vreo treabă de făcut, o fac cu multă plăcere. Lăsaţi-mă să vă duc eu
coşul cu vase.
- Nu, nu! strigă omul. Pleacă mai repede şi adu-ţi aminte că nu trebuie să te mai văd o săptămână întreagă.
- Bineânţeles, a răspuns mica Jess şi, ca să dovedească că ascultă, a luat-o la fugă spre

stradă şi s-a pierdut în mulţime.
Cafegiul s-a mai uitat odată în jurul său şi, încredinţându-se că nu mai este nimeni prin jur, şi-a luat coşul cu vase şi le-a dus la prăvălia vecină, apoi tot restul zilei n-a mai fost văzut pe sub podul de cale ferată.

Ispita

Jessica s-a ţinut de cuvânt şi o săptămână întreagă negustorul n-a mai zărit chipul ei firav şi palid, cu toate că în fiecare dimineaţă cerceta cu privirea prin faţa dughenei ca s-o întâlnească. Dar exact la o săptămână a apărut. Privea cu jind de la distanţă la bucăţile de pâine care dispăreau cu mare iuţeală pe gâtul muşteriilor. Treaba era în toi şi copila stătea liniştită de o parte, ca să termine ei de mâncat.
Când ceasul a sunat ora 8, la un semn al negustorului s-a apropiat sfioasă şi, strecu

rându-se pe la capul mesei, s-a aşezat pe fundul coşului răsturnat lângă foc. De data aceasta negustorului i s-a părut mult mai slabă, aproape istovită, şi i-a aşezat pe genunchi o pâinişoa-ră întreagă rămasă din ziua trecută, în timp ce ea, cu mâinile tremurânde, ducea la gură cana cu cafea fierbinte. După puţin timp a întrebat cu sfială:
- Cum vă, cheamă pe dumneavoastră?
- Ce te priveşte pe tine, a răspuns el cam sâcâit de această întrebare. Dar, fie, numele meu de botez este Daniel.
- Şi unde staţi cu casa, domnule Daniel?
- Ei dar, ştii că prea te întreci cu firea! Ce rost are să ştii tu unde locuiesc? Eu te-am întrebat unde stai tu?
- Vai, domnule, n-am vrut să vă supăr, a răspuns ea cu părere de rău, aş fi vrut doar aşa să ştiu unde locuieşte un om atât de bun ca dumneavoastră. Nu-i aşa, domnule Daniel, că sunteţi un om tare bun?
- Nu ştiu, bombăni el, cred că nu.
- Nu se poate, dumneavoastră sunteţi un om foarte bun, continuă ea. Faceţi o cafea minunată şi ce bune sunt felioarele de pâine! De atâtea ori am văzut că şi sergentul de poliţie

se poartă frumos cu dumneavoastră şi nu vă supără cu nimic. Da, da, cât de bun trebuie să fiţi!
Daniel, cam încurcat, s-a apucat să-şi a-dune cănile de cafea, foarte mirat de cele ce a auzit de la fetiţă: „el e un om foarte bun şi sergentul de poliţie îl lasă în pace". Asta este adevărat, şi-a spus el îngândurat, şi s-a apucat să-si numere banii scoşi dintr-un buzunar mare al şorţului. In timpul număratului a scăpat un leu jos şi, făcându-se că n-a băgat de seamă, socotea banii mai departe, urmărind cu ochii pe furiş pe Jessica, care stătea pe coş la picioarele lui. Fetiţa s-a prefăcut şi ea că n-a văzut nimic şi mânca liniştită, dar în acelaşi timp, pe nesimţite, şi-a pus talpa peste ban şi a început să-1 tragă binişor spre ea. Daniel i-a observat toate mişcările şi a simţit o ură în inima lui, dar totodată şi o bucurie că are prilejul s-o prindă chiar asupra faptului pe mica hoaţă.
Ora de plecare sunase deja şi el se gândea cum s-o facă să ridice piciorul şi să-i găsească banul ascuns sub el. A socotit că e mai bine să-i pună în vedere ca niciodată să nu se mai

apropie de dugheana lui. Iată recunoştinţa ei pentru că i-a dat de două ori de mâncare şi i-a arătat

atâta bunătate pe care nu o mai arătase nimănui de atâta vreme. In loc de mulţumire, poftim, la primul prilej s-a repezit să-1 fure. Cu astfel de gânduri, i-a aruncat din nou o privire plină de dispreţ, dar şi-a dat seama numaidecât că faţa copilei s-a schimbat. Obrajii ei erau roşii şi plini de lacrimi. S-a aplecat, a luat banul de sub picior şi 1-a pus pe măsuţă lângă mâinile lui Daniel, fără să scoată o vorbă.
- Ce e cu banul acesta? a întrebat-o aspru Daniel.
- Iertaţi-mă, domnule Daniel, dar a căzut jos, fără ca dumneavoastră să băgaţi de seamă.
- Jess! s-a răstit el, spune-mi tot adevărul.
- Vă rog din nou să mă iertaţi, a răspuns ea suspinând, eu n-am avut niciodată un ban în mâna mea şi când l-am văzut pe acesta căzut jos, am pus piciorul peste el, cu gând să-1 iau, dar mi-am adus aminte de cât de bun aţi fost cu mine, de cafeaua şi pâinea minunată pe care mi le-aţi dat, de focul la care mi-aţi îngăduit să mă încălzesc şi n-am putut să ţin banul ascuns şi vi l-am pus pe masă. Acum ştiu că n-o să-mi mai daţi voie să mai vin pe aici.
Daniel şi-a întors capul de la ea mirat şi s-a apucat să-şi aşeze cănile de cafea în coş, în

timp ce Jess aştepta tremurând varga. Colţul acesta sub pod, focul lângă care se încălzea şi mirosul aromat de cafea fierbinte au fost pentru ea, în aceste două rânduri, un adevărat rai din care acum va fi pentru totdeauna izgonită, sub povara vinei.
Dincolo de pod sunt străzile bântuite de vânt şi umede, unde n-o să mai întâlnească o fiinţă binevoitoare sau o cană fierbinte care s-o dezmorţească. Stătea acum încremenită de groază în aşteptarea hotărârii care o va opri să mai vină pe aici.
Daniel s-a întors spre ea şi i-a întâlnit ochii plini de lacrimi. Faţa lui, de obicei aspră, arăta acum multă blândeţe.
- Dragă fetiţă, a spus el plin de uimire, eu n-aş fi putut face ca tine. De acum încolo poţi veni la mine în toate zilele de miercuri şi vei găsi aici întotdeauna o cană de cafea şi o bucată de pâine. Ea a înţeles că a vrut să-i spună cum că el n-ar fi putut ascunde banul sub picior şi a plecat tristă şi umilită, dar totuşi fericită că, de acum încolo, odată pe săptămână va avea parte de o gustare atât de bună. De altă parte, Daniel a plecat şi el dus pe gânduri şi foarte mişcat de lupta care s-a dat în sufletul acestui

biet copil şi, cercetându-se pe sine, şi-a răspuns singur: „Da, dar eu niciodată nu mi-aş fi recunoscut vina ca ea!"

Un prieten vechi într-o casă nouă

în tot timpul ultimelor trei luni de zile ale anului, în fiecare miercuri dimineaţa, Jessica apărea în faţa tarabei de sub pod şi după ce aştepta liniştită până ce mâncau toţi muşteriii, îşi primea şi ea porţia de mâncare din mila noului ei binefăcător. Bineînţeles că acum Da-

niel o lăsa să-i ajute să-şi ducă coşul cu vase la prăvălia vecina, însă mai departe nu-i îngăduia să-1 însoţească, ba chiar avea grijă ca la despărţire fetiţa să nu se ia după el. Era totdeauna tăcut şi rareori schimba câte o vorbă cu ea. Cât priveşte pe Jessica, ea nu avea nimic de ascuns şi dacă Daniel ar fi vrut, putea s-o urmărească oricând.
Locuia într-o cameră, altădată pod de fân, deasupra unui grajd în care stăpânul, un mic negustor, îşi ţinea vreo trei măgari. O scară putredă de lemn ducea până la camera ei în care intrai printr-o portiţă. înăuntru erau un pustiu şi o mizerie nemaipomenite, o mână de paie întinse pe jos drept pat, câteva cărămizi în

chip de vatră de foc şi câteva scândurele. Orice lucru de preţ dispăruse de mult din casă şi mama ei se văita mereu că numai din cauza fetiţei îndură şi trăieşte în această mizerie. Uneori Jessica era socotită ca o povară de nesuferit, cu toate că niciodată nu-i păsa cu ce se îmbracă fetiţa sau cu ce se hrăneşte, aşa încât sărmana copilă trebuia să muncească sau să cerşească ca să-şi câştige pâinea cea de toate zilele. Viaţa ei se scurgea pe nesimţite printre huiduielile şi bătăile primite de la mama sa, precum şi printre chinurile celor ce o puneau să muncească peste puterile ei. Singura ei mângâiere era că de acum încolo, în fiecare zi de miercuri, avea parte de o cană de cafea, o bucată de pâine, un foc lângă care să-şi dezgheţe picioruşele ... Mângâierea aceasta îi umplea inima şi în închipuirea ei îşi făurea noi bucurii şi speranţe pentru viitor.
într-o zi geroasă şi posomorâtă de iarnă, către seară, Jessica rătăcea pe străzile unui cartier destul de departe de casa ei. Mama venise acasă ameţită de băutură, a bătut-o rău şi biata fetiţă abia a scăpat cu fuga din mâna ei, luând-o pe străzi cât mai departe de locul primejdios. Deodată, la câţiva paşi înainte, 1-a I

zărit pe bunul ei prieten, Daniel, îmbrăcat în haine de seară, cu o cravată albă la gât, mergând ţanţoş şi cu paşi mărunţi de-a lungul străzii puternic luminată. Jessica nu îndrăznea să-i vorbească, însă a început să-1 urmărească de departe. L-a văzut cum s-a oprit în faţa porţii unei mari clădiri şi, deschizând-o, a trecut pe sub o boltă, până la o uşă mare, dublă, pe care a deschis-o cu o cheie tot mare şi a intrat înăuntru. Fetiţa s-a furişat în urma lui, apoi s-a oprit. Lumina aprinsă chiar atunci a făcut-o să mai facă câţiva paşi, până la uşa căptuşită cu catifea roşie, pe care a deschis-o fără zgomot şi s-a strecurat înăuntru. Lumina, slabă la început, creştea mereu îndată ce Daniel aprindea una după alta toate luminile, astfel că până la urmă o lumină puternică a izbit privirea fetiţei. Se afla într-o sală de adunare. De o parte şi de alta a sălii erau înşirate bănci frumoase de lemn de culoare neagră lucioasă şi un balcon din acelaşi lemn se întindea de-a lungul pereţilor, susţinut de nişte stâlpi groşi de zid. Jessica s-a ascuns după un stâlp şi urmărea cu privirea toate mişcările lui Daniel. L-a văzut cum urcă treptele catedrei de unde se predica şi apoi a văzut toate luminile din jur; cu ajutorul lor a

descoperit lângă catedră o orgă mare cu clape strălucitoare, care în lumină păreau adevărate briliante. Apoi Daniel a dispărut pe o uşă mică din fund. Jessica, văzându-se singură, a luat-o încet printre şirurile de bănci până aproape de orgă, dar în aceeaşi clipă a apărut Daniel din nou îmbrăcat într-o haină lungă, până-n pământ, de mătase neagră.

Fetiţa a rămas încremenită sub privirea lui întunecoasă şi plină de uimire.
- Ce-ai căutat aici? s-a răstit el furios. Sala aceasta nu e de nasul tău. Numai lume bună, doamne şi domni, vin aici. Cară-te repede, obraznico, să nu dea cineva de tine în sală. Cum de ai putut pătrunde aici? S-a apropiat cât mai mult de ea şi s-a silit să vorbească cât mai încet şi cu ochii îndreptaţi mereu spre uşa de la intrare, de teamă să nu fie auzit de cineva. Jessica, puţin mai înviorată, i-a răspuns: „Mama m-a bătut rău şi m-a dat afară pe poartă, alungându-mă de acasă. Pe când rătăceam pe stradă, v-am văzut de la distanţă şi m-am luat după dumneavoastră. Acum sunt gata să plec, domnule Daniel, dar ce frumos e aici! Spuneţi-mi, vă rog, şi mie, ce fac doamnele şi domnii care vin aici?"
- Vin să se roage, bombăni Daniel.
- Ce înseamnă să se roage? a mai întrebat ea.
Domnul să aibă milă de tine, fetiţă, că prea eşti prostuţă, a spus el îmbufnat. Uite aşa: unii îngenunche pe scaune şi predicatorul, de pe catedra din faţă, spune lui Dumnezeu toate nevoile lor şi-L roagă să le vină în ajutor. Jessica s-a uitat la el atât de buimăcită, încât un zâmbet blajin a apărut pe faţa lui Daniel şi i-a dat curaj să mai întrebe.
- Nu vă supăraţi, dar nu ştiu ce este un „predicator" şi nici ce este „Dumnezeu"; adică cucoanele şi boierii care vin aici duc lipsă de ceva? Eu ştiu că ei au tot ce le trebuie.
- Destul! E timpul să pleci, pentru că din clipă în clipă trebuie să sosească şi nu e frumos să găsească aici o zdrenţăroasă ca tine. Uite, aceasta e catedra pe care se urcă predicatorul când le lămureşte Biblia. Ei stau pe scaune şi ascultă, ba chiar dorm câteodată. Aceasta e orga care însoţeşte cântecul. Acum iată că ţi-am lămurit totul. Pleacă şi niciodată să nu-ţi mai calce piciorul pe aici.

- Iertaţi-mă, domnule Daniel, dar n-am priceput nimic. Nu s-ar găsi pe aici un colţişor unde m-aş putea ascunde şi eu?
- Nu, nu se poate, i-a tăiat vorba iute Daniel. Ce să caute aici un copil ca tine, fără ciorapi şi fără pantofi în picioare? Hai, pleacă odată, pentru că nu mai e decât un sfert de oră până să sosească lumea. Jessica a pornit încet spre ieşire, uitându-se pe furiş înapoi la Daniel, care o urmărea cu privirea încruntată.
în clipa când a deschis uşa ca să iasă afară, a văzut pe cineva care voia să intre şi la lumina felinarului din stradă a recunoscut pe sergentul de poliţie, vrăjmaşul ei necruţător. Inima a început să-i bată cu putere şi, dintr-o singură mişcare, s-a ascuns după uşă, ghemu-indu-se acolo, ca să nu fie văzută de sergentul care tocmai intra. După el însă a început să intre tot mai multă lume, mai ales cucoane şi Jessica auzea foşnetul rochiilor de mătase scumpă; de câte ori se deschidea uşa, putea să privească uimită la cei ce intrau. Odată chiar a avut curajul să întindă mânuţa ei plăpândă şi să atingă doar cu vârful degetelor haina scumpă de catifea a unei cucoane. Dar nimeni n-a observat această mişcare sau să bănuiască că
este ceva acolo. îl vedea şi pe Daniel umblând de colo până colo prin sală, conducând foarte politicos pe fiecare la locul său, dar pe faţa lui se vedea o mare îngrijorare şi se

căsnea să pătrundă cu privirea până în colţul cel mai întunecos al sălii, iar odată chiar a chemat la el pe sergentul de poliţie şi 1-a întrebat dacă n-a văzut cumva, când a intrat, pe o mică fetiţă cerşetoare dând roată pe lângă sală.
îndată orga a început să cânte şi Jessica, ghemuită în ascunzătoarea ei, asculta fermecată muzica aceasta înălţătoare. Fără să-şi dea seama, lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraz şi în zadar încerca să şi le oprească cu pumnii ei strânşi. S-a întins pe duşumea şi, acoperindu-şi faţa cu amândouă mâinile, şi-a dat drumul la plâns în voie. Când s-a trezit, cântecul încetase şi nu se mai auzea în sală decât un glas puternic. Uşile erau închise şi nimeni nu era în jurul ei şi, cum nici sergentul de poliţie nu se vedea prin apropiere, şi-a dat seama că poate ieşi neobservată. Cu inima îndurerată, complet istovită şi tristă, cu gândul la lumina, căldura şi muzica ce rămâneau în spatele uşilor închise, a ieşit afară în frig şi întuneric şi, încet, încet,

cu sufletul zdrobit, a ajuns la sărăcăcioasa ei locuinţă.

O scurtă privire în ţara visurilor

Dar cine putea acum să o oprească pe Jessica să nu vină şi să se ascundă după uşa căptuşită cu catifea roşie şi să guste în ascuns, deşi în pericol, fericirea de care inimioara ei era plină?
Duminică după duminică, ea pândea în stradă clipa când putea să se furişeze în sala de adunare fără să fie observată de cineva. Cunoştea foarte bine ora exactă când Daniel aprindea luminile şi agentul de poliţie se aşeza la uşa de la intrare şi tot aşa de bine şi când el pleca, iar ea putea să se strecoare în ascunzătoarea de unde să privească şi să asculte tot ce se petrecea în sală. Ba câteodată râdea pe înfundate,făcută ghem în vizuina ei, când îl vedea pe Daniel întâmpinând pe credincioşi cu aceeaşi mutră serioasă cu care întâmpina muşteriii la dugheană, nebănuind că ea e de faţă.
Cunoştea de asemenea pe predicator, domnul acela înalt si tras la fată, care intra în sală printr-o uşă lăturalnică, cu capul puţin aplecat şi mereu dus pe gânduri. După el intrau

totdeauna două fetiţe mici, cam de aceeaşi vârstă cu ea şi pe care nu le slăbea din ochi. Cea mai mare era tot cam cât Jessica de înaltă şi avea părul şi ochii negrii ca şi ai ei. Cealaltă era blondă. O, dar ce haine frumoase aveau! Cu câtă atenţie şi grijă erau primite în sală! Şi cum nu înţelegea ea ce pot face ele în banca aceea mare în care erau aşezate şi pe care ar fi avut loc şi un copil sărman ca ea! Cu astfel de gânduri ofta în adâncul inimii, dar înăbuşit, ca să nu fie auzită.
Pe de altă parte, Daniel era foarte mirat că Jessica nu-1 sâcâia cu alte întrebări şi când venea miercurea să-şi ia gustarea, îşi închipuia că fetiţa a uitat cu totul împrejurările de la sala de adunare. La rândul ei, fetiţa era destul de şireată ca să nu se dea de gol şi se purta ca şi cum nu şi-ar fi adus aminte de nimic, aşa încât Daniel nu mai era neliniştit când aprindea luminile în sală şi nici nu se mai temea că o să-i mai apară în faţă chipul ei ciufulit. în felul acesta s-a scurs vremea şi zilele lungi de vară iată că se apropiau. Jessica îşi dădea seama cu amărăciune că bucuriile ei de duminică seara aveau să se sfârşească, pentru că soarele apunea din ce în ce mai târziu şi în fiecare săptă-

mână frica de a nu fi descoperită era tot mai mare; îi venea foarte greu să se strecoare pe lumină în sala de adunare şi să iasă pe neobservate de acolo. Odată chiar era aproape să fie prinsă când se furişa în sală, pentru că soarele încă nu asfinţise, dar numai datorită dibăciei ei a scăpat. Să renunţe, nici nu se gândea. Chiar dacă s-ar supăra Daniel, ea tot o să se ducă mai departe la adunare, până va fi descoperită. Doar nu o vor pedepsi cu moartea numai pentru că au găsit-o ascunsă după uşă în sala de adunare. Dar Jessica a fost prinsă mai curând decât se aştepta.

într-o seară, cele două fetiţe ale predicatorului au venit mai devreme la sală şi, pe când voiau să intre, au zărit înaintea lor un copil zdrenţăros, desculţ şi cu capul gol, care urca repede scările de la intrare şi apoi a dispărut. S-au oprit o clipă speriate, apoi ţinându-se de mână şi roşii la faţă, au intrat şi ele după acest copil ciufulit, mirându-se foarte mult că şi acesta *f&*z* parte din adunarea condusă de tatăl lor.

îngrijitorul Daniel nu era în sală şi, uitân-du-f^ î[n] |uri(ul lot, au zărit pe cimentul lucios din[1] *v'^A* c..o*^i*me umede de picioruşe goa-
le care le-au descoperit-o pe Jessica ascunsă după uşă.

- Să strigăm pe Daniel Standring, a spus Vinia, cea mai mică dintre fetiţe, trăgând de mână pe sora ei. N-a apucat însă să spună nici un cuvânt, că Jessica a şi sărit înaintea lor şi cu lacrimi în ochi le-a spus:

- Vă rog să nu mă izgoniţi de aici pentru că sunt aşa urâtă şi jerpelită. Dar aceasta e singura mea bucurie, să stau aici ca să privesc şi să ascult. V-am văzut de atâtea ori cu domnul acela înalt care merge cu capul puţin aplecat şi nu cred că aţi vrea să plec. Nu fac nici un rău aici, după uşă, însă dacă ar afla domnul Daniel, nu mi-ar mai da cafea.
- Draga mea, a spus cu hotărâre cea mai mare, noi nu vrem să te supărăm, dar de ce vii tu aici şi te ascunzi după uşă?
- îmi place să ascult muzica şi aş vrea să aflu ce înseamnă „să te rogi" şi ce este „un slujitor al lui Dumnezeu". Ştiu că aceste lucruri sunt numai pentru cucoane şi boieri şi pentru domnişoare ca dumneavoastră, dar cât aş dori să pot intra şi eu, măcar o singură dată, să văd ce faceţi acolo!

mână frica de a nu fi descoperită era tot mai mare; îi venea foarte greu să se strecoare pe lumină în sala de adunare şi să iasă pe neobservate de acolo. Odată chiar era aproape să fie prinsă când se furişa în sală, pentru că soarele încă nu asfinţise, dar numai datorită dibăciei ei a scăpat. Să renunţe, nici nu se gândea. Chiar dacă s-ar supăra Daniel, ea tot o să se ducă mai departe la adunare, până va fi descoperită. Doar nu o vor pedepsi cu moartea numai pentru că au găsit-o ascunsă după uşă în sala de adunare. Dar Jessica a fost prinsă mai curând decât se aştepta.
într-o seară, cele două fetiţe ale predicatorului au venit mai devreme la sală şi, pe când voiau să intre, au zărit înaintea lor un copil zdrenţăros, desculţ şi cu capul gol, care urca repede scările de la intrare şi apoi a dispărut. S-au oprit o clipă speriate, apoi ţinându-se de mână şi roşii la faţă, au intrat şi ele după acest copil ciufulit, mirându-se foarte mult că şi acesta face parte din adunarea condusă de tatăl lor.
îngrijitorul Daniel nu era în sală şi, uitân-du-se în jurul lor, au zărit pe cimentul lucios din antreu două urme umede de picioruşe goa-
le care le-au descoperit-o pe Jessica ascunsă după uşă.
- Să strigăm pe Daniel Standring, a spus Vinia, cea mai mică dintre fetiţe, trăgând de mână pe sora ei. N-a apucat însă să spună nici un cuvânt, că Jessica a şi sărit înaintea lor şi cu lacrimi în ochi le-a spus:
- Vă rog să nu mă izgoniţi de aici pentru că sunt aşa urâtă şi jerpelită. Dar aceasta e singura mea bucurie, să stau aici ca să privesc şi să ascult. V-am văzut de atâtea ori cu domnul acela înalt care merge cu capul puţin aplecat şi nu cred că aţi vrea să plec. Nu fac nici un rău aici, după uşă, însă dacă ar afla domnul Daniel, nu mi-ar mai da cafea.
- Draga mea, a spus cu hotărâre cea mai mare, noi nu vrem să te supărăm, dar de ce vii tu aici şi te ascunzi după uşă?
- îmi place să ascult muzica şi aş vrea să aflu ce înseamnă „să te rogi" şi ce este „un slujitor al lui Dumnezeu". Ştiu că aceste lucruri sunt numai pentru cucoane şi boieri şi pentru domnişoare ca dumneavoastră, dar cât aş dori să pot intra şi eu, măcar o singură dată, să văd ce faceţi acolo!
22
23
- Vino la noi în bancă, a spus Vinia, întinzându-i mâna, însă Jessica i-a prins-o numaidecât

şi cu privirea îi arăta hainele murdare şi părul ciufulit.
Era o treabă greu de descurcat pentru cele două surori; micuţa vagaboandă era prea zdrenţăroasă şi cu părul aşa de ciufulit că nici nu putea fi vorba s-o ducă în banca lor curată şi căptuşită cu catifea. Apoi ele n-au văzut niciodată în adunare săraci aşa de prost îmbrăcaţi. Vinia, aprinsă la faţă şi pornită spre mustrare, s-a apropiat de sora ei şi i-a spus înţepat:
- Ia ascultă Jenia, aici, în Noul Testament, versetul pe care 1-a lămurit tata ultima dată: „Fraţii mei, să nu ţineţi credinţa Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la faţa omului" (Iacov 2.1). Dacă nu vom lua în banca noastră pe această sărmană fetiţă, înseamnă că noi ţinem credinţa Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la faţa omului.
- Ştiu eu ce să facem? suspina Jenia. Cuvântul Bibliei este lămurit, dar sunt încredinţată că tata o să se supere. Mai bine să întrebăm pe Daniel.

- Nu, nu, a strigat Jessica speriată. Decât să mă găsească domnul Daniel aici, mai bine lăsaţi-mă să plec şi vă făgăduiesc că niciodată n-o să mai vin pe aici ca să aflu ce este „un slujitor" şi ce este un „Dumnezeu".
- Bine, draga mea, i-a răspuns Jenia cu blândeţe, dar noi vrem să-ţi arătăm pe Dumnezeu, dacă tu nu-L cunoşti. Tata este slujitorul Lui şi dacă vii cu noi, îl vom ruga să te lămurească mai mult.
- Dar dacă mă va vedea domnul Daniel? a întrebat plină de teamă Jessica.
- Tata e sigur în camera de serviciu şi o să ne înveţe ce trebuie să facem ca să nu te temi de Daniel. Auzi tu? Auzi?
- Da, a răspuns Jessica voioasă, pornind cu cele două surioare.
- Tata nu e un om rău, i-a şoptit Vinia cu duioşie la ureche ca s-o încurajeze, în timp ce Jenia bătea la uşa camerei de serviciu din care s-a auzit un glas: Intră!

O lume nouă

Domnul Wilson stătea într-un fotoliu lângă sobă cu o carte de cântece în mână şi pe care a îhchis-o când cele trei fetiţe au apărut în

pragul uşii. Din ascunzătoarea ei, Jessica a văzut de atâtea ori chipul gânditor al predicatorului, dar niciodată n-a întâlnit privirea lui pătrunzătoare şi iscoditoare pironită asupra ei de parcă îi citea de la un capăt la altul suferinţa din trista ei viaţă. Fără să scoată un cuvânt, pe faţa lui s-a aşternut o milă adâncă, încât Jessica parcă simţea câtă căldură era în inima lui. Cele două surori au lăsat-o pe Jessica lângă uşă şi s-au repezit la tatăl lor povestind care mai de care încurcătura în care se aflau.
- Vino mai aproape, draga mea, i-a spus domnul Wilson, iar Jessica a păşit înaintea lui cu sfială, dar senină.
- Cum te cheamă? a întrebat el.
- Jessica.
- Jessica?! s-a mirat predicatorul vorbind cu blândeţe. Iată un nume pe care nu l-am mai auzit.
- Mama mea juca la teatru şi mă lua şi pe mine şi mă punea să fac fel şi fel de năzdrăvănii

ca să râdă lumea şi de atunci mi-a rămas numele „Jessica". Mama spunea că o să joc şi eu la teatru când voi fi mare, dar cât mai e până atunci ... Dumneavoastră sunteţi predicator, domnule?
- Da! a răspuns domnul Wilson surâzând.
- Şi ce este un predicator? a mai întrebat
ea.
- O slugă, a răspuns el dus pe gânduri, cu ochii la cărbunii aprinşi din sobă.
- Tată?! s-au mirat Jenia şi Vinia când au auzit acest cuvânt din gura lui. însă Jessica nu-şi lua privirea de la el. După o clipă de tăcere s-a întors spre fetiţă şi ea 1-a întrebat.
- Şi a cui slugă sunteţi, domnule?
- A lui Dumnezeu şi a oamenilor, a răspuns el foarte serios - şi chiar sluga ta, Jessica.
Biata fetiţă aproape că era gata să pufnească în râs şi, fâstâcită de tot, îşi plimba privirile când pe obiectele din cameră, când la hainele frumoase ale celor două surori, iar cu mânuţele îşi strângea zdreanţă de pe ea în jurul trupului, ca şi când simţea vântul rece care sufla afară. Predicatorul a observat acest surâs amar pe faţa copilei şi ochii i s-au umplut de lacrimi.
- Şi cine este Dumnezeu, domnule? a mai întrebat Jessica, pentru că dumneavoastră trebuie să ştiţi cine este. Şi mama îmi spunea câteodată când era în toane mai bune: „Dumnezeu să aibă milă de tine, nenorocito".

Domnul Wilson n-a mai avut timp să răspundă, pentru că uşa s-a deschis şi în prag a apărut Daniel, plin de voie bună şi foarte politicos. Dar când a dat cu ochii de Jessica, faţa lui s-a făcut neagră ca pământul şi era gata că cadă, dacă nu s-ar fi sprijinit de uşă. La rândul ei, Jessica, văzându-se descoperită şi încolţită, căuta speriată cu ochii împrejur un loc prin care să poată fugi.
Predicatorul a fost primul care a deschis vorba:
- Jessica, lângă catedră este un loc unde tu te vei aşeza şi eu voi fi cu ochii la tine. Dacă vei fi un copil bun şi ascultător, o să auzi vorbindu-se de Dumnezeu.
- Daniele, te rog, du pe fetiţa aceasta în locul de lângă catedră. Până să-şi dea seama de această fericire neaşteptată, Jessica se şi găsea aşezată pe locul de lângă catedră, chiar în faţa orgii, şi nu se mai sătura ascultând dulcea ei melodie. La o mică distanţă, Jenia şi Vinia o priveau din banca lor şi-i zâmbeau prieteneşte. Cea mai mare dintre fetiţele predicatorului n-o slăbea deloc din ochi pe Jessica şi-i făcea semn când trebuia să se ridice în picioare sau să îngenunche, după cum era nevoie. Vinia, de

partea ei, se mulţumea să-i zâmbească întruna copilăreşte. Jessica era numai fericire, însă se simţea foarte stingherită când privirile cucoanelor şi ale boierilor o cercetau, pentru că nu uitaseră pe mica prostuţă care se maimuţărea la teatru în faţa lor.
Deodată predicatorul a început să vorbească şi ochii săi o priveau întruna. Fetiţa era numai ochi şi urechi şi se silea să nu-i scape nici un cuvânt. Se vorbea despre Dumnezeu care a iubit atât de mult pe oameni, cu toată răutatea lor, încât a trimis în mijlocul lor chiar pe Fiul Lui. Dar oamenii, în nelegiuirea lor, au răstignit pe cruce pe acest Fiu şi totuşi

Dumnezeu e gata să-i ierte, dacă vin la El în numele Fiului Său. Vorbea, de asemenea, despre acest Fiu care a trăit pe pământ în sărăcie, că vindeca pe bolnavi şi alina pe toţi suferinzii. Predicatorul mai spunea că Dumnezeu este Creatorul cerurilor şi al pământului şi a tot ce se găseşte pe el. Jessica nu prea pricepea ce spunea el, însă îi sorbea cuvintele de pe buze, iar el n-o slăbea din ochi.
Daniel nu-şi găsea astâmpăr şi pe chipul lui se vedeau o mare îngrijorare şi amărăciune.
29
Jessica uitase că el e de faţă şi se trudea să înţeleagă cine este Dumnezeu.

Prima rugăciune

După ce s-a terminat adunarea, predicatorul a coborât de la catedră, în timp ce Daniel s-a şi repezit la Jessica s-o dea afară. în aceeaşi clipă, domnul Wilson a apucat-o de mână în faţa întregii adunări şi a luat-o cu dânsul în camera de serviciu, unde după ei au venit în fugă Jenia şi Vinia. El s-a aşezat în fotoliu şi pe când Jessica stătea în faţa lui, şi-a plecat capul în mâini şi s-a rugat cu glas tare: „Doamne, aici sunt mieluşeii turmei Tale, o, ajută-mă să-i hrănesc!"
- Copilaşii mei dragi, le-a spus el apoi cu un zâmbet duios. Ca să cunoşti pe Dumnezeu, trebuie să cunoşti întâi pe Domnul Isus, singurul Fiu al Lui, care a suferit pe pământ ca să-Şi dea viaţa pentru păcătoşi. Cuvântul ne spune: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (Ioan 3.16). Dumnezeu este dragoste şi El vă iubeşte. El te iubeşte şi pe tine, Jessica, mai mult decât iubesc eu pe aceste fetiţe ale mele.
30
Şi spunând astfel, şi-a privit copilele cu un surâs atât de dulce şi primit de ele cu atâta bucurie, încât sărmanei Jessica i se frângea inima.
- Eu n-am avut niciodată tată, a spus ea cu durere.
- Dumnezeu vrea să fie Tatăl tău, i-a răspuns predicatorul, mângâind-o. Fiul Său, Isus Hristos, te călăuzeşte la El şi ia chiar toate necazurile tale. El te-a adus aici, draga mea. El te iubeşte şi tu poţi să-I spui totul şi să-I ceri totul în Numele Fiului Său, Isus Hristos. Aceasta se cheamă rugăciune.
- Pot să mă rog şi eu, domnule, dacă nu sunt ca fetiţele dumneavoastră aşa de frumoase şi cu haine aşa de curate? a întrebat Jessica uitându-se la picioarele ei goale şi pline de noroi şi la halatul de pe ea, numai petice.
- Sigur, a răspuns suspinând domnul Wilson, tu poţi să-I ceri chiar acum orice lucru de care ai nevoie.
Jessica s-a uitat în jurul ei, ca şi când ar fi vrut să vadă pe Dumnezeu, apoi cu ochii închişi şi cu capul plecat între mâini, aşa cum văzuse că a făcut predicatorul, a spus: „O, Doamne, eu vreau să Te cunosc şi ajută-mă să-i
31
plătesc domnului Daniel toate cafelele pe care mi le-a dat, în Numele Domnului Isus Hristos". Jenia şi Vinia au ascultat într-o adâncă tăcere şi domnul Wilson, cu ochii plini de lacrimi, a spus „Amin" la prima rugăciune a Jessicăi.

Treburi grele

Daniel n-a mai apucat să vorbească cu Jessica, pentru că predicatorul a scos-o din sală pe

altă uşă, aşa că a fost nevoit să aştepte cu înfrigurare până miercurea viitoare, când, în sfârşit, a văzut-o apropiindu-se de dugheana lui. Era hotărât să nu-i mai îngăduie să vină la dugheană şi s-o dea pe mâna agentului de poliţie dacă o mai găsea în sala de adunare, iar de acum încolo s-a hotărât să fie mai atent. Dar n-a apucat să scoată o vorbă, pentru că Jessica s-a şi strecurat pe după tarabă, la locul ei, lângă foc, şi 1-a întrebat curajoasă:
- Nu-i aşa, domnule Daniel, că Dumnezeu v-a plătit toate cănile de cafea pe care mi le-aţi dat?
- Să-mi plătească Dumnezeu? Nici vorbă.
- O să vă plătească, cu siguranţă, spuse ea dând din cap cu încredinţare, n-aveţi nici o grijă, domnule Daniel, fiindcă L-am rugat pe

Dumnezeu de mai multe ori şi domnul predicator mi-a spus că Dumnezeu o să vă plătească negreşit.
- Cum, Jessica, ai spus ceva predicatorului despre dugheana mea? a izbucnit Daniel.
- Nu, a răspuns ea cu un zâmbet luminos, dar I-am spus lui Dumnezeu de ea de mai multe ori, de duminică încoace, şi am încredere că El vă va plăti într-o zi sau două. Peste măsură de încurcat, Daniel i-a spus:
- Ia ascultă, Jessica, pentru că tu eşti o fată deşteaptă, o să-ţi mărturisesc ceva: nu trebuie să vorbeşti niciodată nimănui despre dugheana mea, pentru că cei de la sala de adunare vor socoti ca o ruşine această mică negustorie a mea şi-mi vor lua slujba de îngrijitor, dacă vor afla, şi aş pierde mulţi bani.
- Atunci de ce mai ţineţi dugheana asta? a întrebat Jessica.
- Tu nu vezi câţi bani câştig în fiecare dimineaţă? a răspuns el zornăind banii în buzunarul şorţului; uite aşa am strâns ban cu ban, în tot cursul anului.
- Şi ce faceţi dumneavoastră cu banii aceştia? a spus Jessica. îi daţi lui Dumnezeu? Daniel n-a mai putut să scoată nici o vorbă,

pentru că această întrebare s-a înfipt în inima lui ca o săgeată şi cugetul a început să se trezească. O mulţime de gânduri au început să-1 frământe. într-adevăr, ce făcea el cu atâta bănet strâns cu lăcomie? Trăia într-o casă departe de acest pod de cale ferată, singur într-o cameră în care avea un dulap bine închis, care ascundea un sac plin cu bani şi carnetul de depuneri la casa de economii, pentru care s-a trudit atât duminicile cât şi în toate celelalte zile ale săptămânii, fiind socotit totuşi ca un om sărac. N-a ajutat niciodată pe nimeni şi nici n-a cunoscut vreodată mila pentru cei săraci. Şi acum, iată că pentru cana de cafea şi rămăşiţele de pâine pe care le-a dat acestei fetiţe, ea se roagă lui Dumnezeu să i le plătească.
A scuipat în lături, scârbit parcă de viaţa lui, a tuşit în sec şi, şovăind totuşi, a luat un ban pe care i 1-a întins Jessicăi.
- Nu, nu, domnule Daniel, nu vreau să-mi daţi un ban. Nu L-am rugat eu pe Dumnezeu să vă plătească?
- O, desigur că-mi va plăti, a îngânat îngrijitorul, pentru că este o zi când Dumnezeu va plăti fiecăruia.

- Dumnezeu are zile când face plata? a mai întrebat ea. Ce mult îmi plăceau mie zilele când se făcea plata la teatru şi cu câtă bucurie le aşteptam!
- Te cred, a spus el oftând, însă nu toţi oamenii aşteaptă cu bucurie ziua când Dumnezeu plăteşte!
- Dar dumneavoastră aşteptaţi cu multă bucurie, nu-i aşa, domnule Daniel? a întrebat ea. Insă Daniel, muncit de gânduri triste, i-a poruncit să termine mai repede cu mâncarea, ca să scape de întrebările ei, căci cugetul îi vorbea clar că ar fi foarte nenorocit dacă s-ar găsi în ziua când Dumnezeu ar face plata. In clipa când se ospătase, Jessica a băgat de seamă că banul care-i fusese întins a rămas tot pe tarabă şi i-a spus:
- Domnule Daniel, dacă nu vă trebuie acest ban, vă rog să-mi daţi voie să vin mâine dimineaţă ca orice muşteriu şi să cumpăr cu el o ceaşcă de cafea si nu aveţi nici o teamă, pentru că nimic n-o să spun predicatorului despre dugheana dumneavoastră.
Fără să mai aştepte vreun răspuns, a înnodat cu mare grijă banul într-un colţ al

halatului şi, cu un zâmbet duios apărut pe faţa ei veştejită, a salutat pe Daniel şi s-a pierdut în mulţimea de pe stradă.

Musafir neaşteptat

Când a ajuns lângă casa unde locuia, Jessica a băgat de seamă că lumea forfota de colo până colo şi înconjurase pe un domn înalt pe care 1-a recunoscut numaidecât; era predicatorul. Şi-a făcut repede drum până la el şi când domnul Wilson a văzut-o, i s-a luminat faţa de bucurie. Au intrat amândoi pe poarta dărăpănată, au mers de-a lungul curţii până în fund, la grajd, au urcat scara putredă şi au ajuns în podul grajdului, camera de locuit a fetiţei. Olanele de pe acoperiş au căzut în anumite locuri şi prin găuri se vedea cerul. Geamurile de la ferestrele închipuite erau sparte şi înfundate cu zdrenţe. Lângă sobiţa de tablă ruginită, care arăta că de mult nu mai văzuse focul, o scândură veche aşezată pe nişte cărămizi în chip de picioare ţinea loc de scaune. Pe acest scaun s-a aşezat domnul Wilson, iar Jessica jos, la picioarele lui.
- Jessica, a întrebat predicatorul, aici locuieşti tu?

- Da, a răspuns ea; când mama era la teatru şi jucam amândouă acolo ca să râdă lumea, aveam o cameră mai bună şi o să avem una şi mai bună când voi fi mare şi voi câştiga bani mulţi la teatru.
- Draga mea, a spus musafirul, iată de ce am venit la tine: vreau să stau de vorbă cu mama ta şi s-o rog să te lase să urmezi o şcoală într-un orăşel nu departe de aici. Ce zici tu, o să-ţi dea voie?
- Nu, a răspuns fata, mama nu vrea să mă lase să învăţ şi să citesc şi nici la adunare nu m-ar lăsa. Spune că lucrurile astea nu-mi aduc nici un folos. Noroc că sala dumneavoastră de adunare este departe de locuinţa noastră şi ea n-a aflat că eu vin acolo în fiecare duminică seara. De altfel, ea se îmbată în fiecare duminică.
Fetiţa vorbea aşa de deschis despre aceste lucruri grozave, încât predicatorul s-a înfiorat şi, îndreptându-şi ochii spre un petic de cer posomorât care se vedea printr-un geam spart, a spus oftând:
- Doamne, ce-aş putea să fac?

- Nimic, domnule predicator, i-a răspuns fetita. Lăsati-mă doar să vin duminica si să vă
37
ascult când vorbiţi despre Dumnezeu. Dacă mi-aţi da haine frumoase ca ale fetiţelor dum-neavoastră, mama le-ar pune amanet ca să facă rost de ţuică. Nimic mai mult nu puteţi face pentru mine.
- Şi unde e mama ta, Jessica?
- A plecat şi n-a mai venit decât peste câteva zile. Să ştiţi că nici n-ar putea să stea de vorbă cu dumneavoastră. într-o zi a venit la noi un om ca să ne vorbească dintr-o Biblie ca a dumneavoastră şi mama i-a dat brânci pe scară aşa de tare, că omul a căzut din uşa podului şi era gata să moară. La teatru o poreclea pe mama „Talpa Iadului" şi nimeni n-avea curajul s-o necăjească.
Domnul Wilson a rămas pe gânduri. Cute adânci au apărut pe fruntea lui şi privirea s-a întunecat tot mai mult, pe măsură ce sărăcia lucie din jur îi apărea în toată grozăvia ei. Pe faţa lui se vedea o mare durere şi o linişte de mormânt s-a aşternut între ei, apoi, tresărind, a întrebat-o:
- Ia spune, dragă Jessica, cine e acel Daniel despre care ai vorbit în rugăciune?
- Este un domn foarte bun cu mine, care-mi dă câte o cană de cafea şi pâine, a răspuns
38
ea cu oarecare şiretenie. Dumneavoastră nu cunoaşteţi toţi oamenii din Londra, nu-i aşa, domnule?
- Nu cred, a zâmbit el cu înţeles.
- Dar aşa este, că el ţine dugheana. Jessica a făcut doar un semn cu capul, nemaiavând curajul să vorbească.
- Şi cât costă o cană de cafea? a mai întrebat el.
- O cană plină costă un leu, dar poţi lua numai o jumătate.
- Sunt bune cafeaua şi felioarele de pâine? glumea domnul Wilson, prefăcându-se.
- Dar ce bune! a răspuns Jessica râzând şi plescăind din buze.
- Iată ce este, a spus predicatorul, spune-i prietenului tău să-ţi dea în fiecare dimineaţă câte o cană plină de cafea şi o bucată de pâine de un leu şi eu o să plătesc oricând va voi; să vină la mine şi să-şi ia banii.
Deodată chipul copilei s-a luminat de bucurie, dar numaidecât s-a întunecat, amin-tindu-şi pe loc de făgăduinţa pe care o făcuse lui Daniel şi parcă în silă a răspuns:
- Nu vă supăraţi, domnule, dar vă spun mai dinainte că el nu va putea să vină după
39
bani. Stă prea departe şi are atâţia muşterii! Când ar putea să vină după bani, bietul de el?
- Uite ce este, Jessica, a spus el: dacă-i aşa, eu am toată încrederea în tine şi-ţi dau câte un pol în fiecare duminică ca să-i plăteşti prietenului tău cafeaua. Dar să ştii că eu o să aflu dacă nu faci cum îţi spun.
A privit ţintă în ochii fetiţei, de parcă ar fi vrut să pătrundă în gândurile ei. Ea a rămas mută, cu privirea rătăcită şi un oftat prelung a ieşit din pieptul ei. Copleşit de milă, el a continuat:
- Ia spune-mi, dragă, spune-mi fără nici o teamă, ce mai pot face eu pentru tine?
-Vai, nimic, domnule predicator, vorbiţi-mi numai de Dumnezeu.

- Bine, copilaşul meu, atunci ascultă-mă cu toată atenţia: La început Dumnezeu a făcut pe om după chipul şi asemănarea Lui şi omul era curat şi fără vină, însă n-a rămas în această stare, pentru că n-a ascultat de Dumnezeu şi prin această neascultare, răul, adică păcatul, a intrat în om. Atunci Dumnezeu a spus omului că trebuie să moară, fiindcă n-a ascultat şi a păcătuit. Astfel de la Adam, care a fost cel dintâi, toţi oamenii au fost păcătoşi şi au tre-

buit să moară. Dumnezeu însă n-a părăsit pe oameni. El i-a iubit şi a vrut să îi aibă lângă El, în cer. Dar ei nu puteau să intre în cer, pentru că toţi erau întinaţi de păcat. Atunci Dumnezeu, în dragostea Sa pentru oameni, a trimis pe singurul Său Fiu Preaiubit ca să moară pentru oameni şi să-i scape de pedeapsa veşnică. Cel Drept a murit pentru păcătoşi. In acest fel Domnul Isus este Mântuitorul. Sângele Lui curăţeşte orice păcat şi orice întinăciune şi deschide calea omului ca să intre în cer. Toţi cei ce vin la El sunt mântuiţi şi spălaţi de păcat şi încredinţaţi că vor fi veşnic cu El, pentru că Domnul Isus le-a pregătit un loc în casa Tatălui Său, care acum este şi Tatăl lor. Dacă tu vii la Domnul Isus, dragă Jessica, şi crezi că El a murit pentru tine, sângele Lui te curăţeşte de orice păcat şi ai un loc în cer, lângă El. Ia spune-mi, dragă, crezi lucrul acesta?

- Da, domnule predicator, a răspuns ea din toată inima şi plină de bucurie.

- Domnul să te binecuvânteze toată viaţa, a răspuns domnul Wilson cu ochii ridicaţi în sus şi cu o voce duioasă, care a încălzit toată inima fetiţei. Apoi s-a ridicat şi cu mare grijă a coborât pe scară; Jessica 1-a condus pe drumul

cel mai scurt până la o stradă luminată, unde s-au despărţit. Ea s-a întors acasă, fericită că avea şi ea acum un pol în mână, dar mai ales pentru toate vorbele pe care le auzise de la predicator.

A doua zi de dimineaţă, Jessica a apărut în faţa dughenei şi, ca şi cum ar fi fost un muşteriu în toată firea, a pus toţi banii în palma lui Daniel, care, vrând-nevrând, a trebuit să asculte tot ce fata îi povestea pe nerăsuflate, fără să-i mai lase timp să întrebe ceva. După ce Jessica a sfârşit de povestit toată întâmplarea cu predicatorul, îi treceau prin cap gânduri de nelinişte. Se temea că până la urmă domnul Wilson îl va descoperi, mai ales că acum nu o mai putea opri pe Jessica să vină în fiecare zi să-şi ia cafeaua plătită mai dinainte. îşi făcea planul în mintea lui că, dacă o să fie descoperit, o să se lipsească de dugheană, numai să nu se pună rău cu lumea din adunare, dar totodată îl durea la inimă când se gândea că trebuie să se despartă de dugheana lui care-i aducea atâta câştig, săptămână după săptămână.

Răspuns la rugăciune

în fiecare duminică seara, cu capul şi picioruşele goale, Jessica se îndrepta grăbită, dar fericită, către sala de adunare din cartierul cu lume aleasă, faţă de care Daniel avea atâta teamă. Mai înainte de a se aşeza în banca ei, intra întâi în camera de serviciu, unde se îmbrăca cu o rochie şi o pălăriuţă date de fetiţa cea mai mare a predicatorului şi pe care le punea în acelaşi dulap în care-şi ţinea Daniel haina cea lungă de serviciu.

Astfel îmbrăcată, avea şi ea o înfăţişare mai plăcută faţă de cei din adunare, unde de aici înainte domnul Wilson nu îşi avea alt ascultător mai atent ca Jessica; iar plăcerea lui cea

mai mare era să privească în timpul predicii chipul ei palid, dar senin şi încordat de atenţie. La sfârşitul adunării o lua cu el în camera de serviciu şi stătea de vorbă cu ea, iar când era mai obosit, o mângâia doar uşor cu mâna pe cap. Suma de bani făgăduită era pusă întotdeauna de Jenia şi Vinia pe masă, de unde Jessica o lua şi la ieşirea din adunare o dădea pe furiş lui Daniel. Astfel mâncarea îi era asigurată zi de zi.

A venit însă o duminică când predicatorul n-a zărit-o pe Jessica la locul ei din faţa catedrei şi banul obişnuit a rămas neatins pe masa din camera de serviciu. Pe de altă parte, Daniel aştepta zadarnic în zilele următoare s-o vadă în fiecare dimineaţă, aşezată ca de obicei pe coşul de lângă foc, cu cana de cafea în poală şi punându-i cu gura plină fel de fel de întrebări. Nu dădea nici un semn de viaţă. Simţea că-i lipseşte ceva şi era tot mai neliniştit. Altădată nici nu s-ar fi sinchisit de ea, dar acum vedea bine cum lipsa fetei îl îngrijorează şi îi părea rău că nu a întrebat-o unde locuieşte. Predicatorul ştia, dar cum să afle de la el fără să trezească bănuială? Ce-ar spune el de această frământare a lui, numai pentru că fetiţa a lipsit o duminică seara de la adunare? Nu, nu, la urma urmei, ce am eu cu Jessica?
A intrat în camera lui liniştit, a scos carnetul de economii din dulap şi a început să socotească. Strânsese aproape 400.000 lei, a-fară de banii câştigaţi în ultimele săptămâni. Era foarte mulţumit.
Când duminica viitoare locul Jessicăi a rămas tot gol, îngrijitorul a devenit foarte ne-liniştit. De partea sa, predicatorul, după ce se

retrăsese ca de obicei în camera de serviciu şi privea la banii de pe masă, puşi de Vinia înainte de predică, şi care se găseau tot acolo, a fost cuprins de o mare mâhnire şi bănuială. Cum stătea aşa, dus pe gânduri, cineva a bătut la uşă şi în prag a apărut Daniel, oarecum sfios şi rugător.
- Ce doreşti Standring? 1-a întrebat predicatorul.
- Domnule predicator, sunt neliniştit că nici azi n-am văzut la adunare pe fetiţa aceea mică. Ea mi-a povestit că dumneavoastră v-aţi dus odată la ea acasă şi v-aş ruga să-mi spuneţi şi mie unde stă, ca să mă duc să văd ce s-a întâmplat cu ea.
- Foarte bine faci, Standring, a răspuns predicatorul bucuros. Şi eu şi fetiţele mele suntem îngrijoraţi de lipsa ei şi chiar mă gândeam să mă duc s-o caut, dar ştii cât sunt de ocupat!
- Mă duc eu, domnule predicator, a răspuns cu inimă îngrijitorul şi după ce şi-a notat

adresa fetiţei a stins luminile, a închis uşile sălii de adunare şi s-a îndreptat îngândurat spre singuratica lui locuinţă. Cu toate că era destul de târziu şi până la locuinţa fetiţei era atâta

45

cale, cineva parcă-1 îndemna să se îndrepte într-acolo, nu spre casa lui. A luat hotărârea în gândul lui ca mâine dimineaţă, după ce va închide dugheana, să se ducă s-o caute pe Jessica şi tot mergând aşa pe stradă, la un colţ i s-a părut că vede înaintea lui trupul plăpând al fetitei si voia s-o urmărească. Si-a dat seama îndată că era o închipuire şi a început să râdă de el singur, însă râsul s-a oprit sec în gât. Trezit parcă din vis, şi-a strâns cu grijă în jurul trupului haina lui lungă de sărbătoare, cu nasturi strălucitori şi, cu paşi hotărâţi, s-a îndreptat spre centrul oraşului, parcă împins de la spate de cineva spre locuinţa fetiţei.

Se înnoptase bine când a ajuns în strada pe care locuia ea şi abia a descoperit pe întuneric poarta prin care se intra în curtea îngustă şi întunecoasă şi, bâjbâind prin întuneric, a ajuns la grajdul deasupra căruia era locuinţa fetiţei. Peste tot era numai întuneric şi de teamă era gata să se înapoieze.

Deodată, prin scândurile tavanului, deasupra capului său, a auzit o voce aproape stinsă şi a desluşit aceste cuvinte: „Doamne, ai milă de mine şi trimite-mi pe cineva. în Numele Fiului Tău, Domnul Isus Hristos".

46

- Iată-mă, Jessica, a strigat Daniel cu respiraţia tăiată şi, dibuind prin întuneric scara care ducea la pod, săltat parcă de cineva, s-a pomenit în camera în care locuia Jessica.

Zăcea culcată pe nişte paie şi în întuneric. Din fericire, avea la el chibriturile şi un muc de lumânare cu care aprindea de obicei lămpile în sală şi, aprinzându-1, a văzut-o pe o mână de paie în partea unde tavanul nu era găurit, învelită numai cu zdrenţele pe care le purta şi ziua. La lumina palidă a mucului de lumânare faţa ei părea ca de mort, dar pe care a apărut îndată un zâmbet duios, de bucurie.

-Ah! a spus cu o voce aproape stinsă, uite pe domnul Daniel! Nu-i aşa, domnule Daniel, că Dumnezeu v-a trimis la mine?

- Da! a răspuns el suspinând şi, îngenunchind lângă ea, i-a luat mâinile într-ale lui, i-a dat la o parte părul ciufulit de pe faţă şi a rămas mut ca de o durere ciudată pe care n-o simţise niciodată.

- Ce v-a spus Dumnezeu, domnule Daniel?

- Mi-a spus că sunt un mare păcătos, a răspuns îngrijitorul, pentru că am iubit mai mult o mână de bani nemunciţi decât un biet

47

copilaş părăsit, pe care El mi 1-a trimis ca să-1 ajut în numele dragostei Lui. Dumnezeu mi-a cercetat inima şi mi-a zis: „Nebunule, chiar în noaptea aceasta ţi se cere înapoi sufletul şi lucrurile pe care le-ai strâns, ale cui vor fi?" (Luca 12.20). Şi eu n-am putut să-I răspund nimic, Jessica; El îmi cerea socoteală şi eu rămăsesem mut.

- Nu sunteţi dumneavoastră un om bun? a mai întrebat fetiţa.

- Nu, nu, draga mea, a strigat el cu ochii plini de lacrimi. Am fost atâta timp în casa lui Dumnezeu, dar numai ca să câştig bani. Am muncit din răsputeri, dar numai ca să câştig

bani, iar acum El m-a privit zicându-mi: „Nebunule!" O, Jessica, Jessica, cât de pregătită eşti tu pentru cer, iar eu ...!
- De ce nu vă rugaţi lui Dumnezeu să vă facă bun pentru dragostea Domnului Isus Hristos? 1-a întrebat ea.
- Nu mai pot, a răspuns el, duminică după duminică îngenuncheam când predicatorul se ruga, dar tot timpul mă gândeam cât de bogaţi trebuie să fie cei care veneau în trăsură la adunare. Am iubit banul, m-am închinat lui -iată ce am făcut si te-am lăsat mai curând să mori de foame, decât să pierd o părticică din câştigul meu. Iată cât de mare păcătos sunt!
- Dar dumneavoastră ştiţi că predicatorul spunea adesea: „Şi dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi şi a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre" (1 Ioan 4.10). '
- Am auzit de atâtea ori, încât nu mai ţin minte, a răspuns Daniel, şi la început îmi plăceau cele spuse de predicator, dar acum îmi intră pe-o ureche şi-mi ies pe alta.
La lumina slabă a lumânării, Daniel a văzut ochii fetiţei pironiţi asupra lui plini de tristeţe, amestecaţi cu dragoste şi, acoperindu-şi faţa cu mânuţa ei slabă, printre buzele-i fripte de căldura suferinţei, a scos aceste cuvinte: „Domnul meu, te rog să schimbi inima domnului Daniel, pentru dragostea Domnului Isus." Apoi a tăcut şi Daniel o privea în linişte. Şi-a scos haina şi a acoperit trupul rece al fetiţei care tremura de frig, cu toată căldura unei seri de vară. Şi făcând astfel, şi-a adus aminte de ce a spus Mântuitorul: „Ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia dintre aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai mei, Mie Mi le-aţi făcut".

:e ca-
Daniel şi-a simţit inima plină de dragost sfântă pentru Mântuitorul şi, prinzându-şi capul între mâini, a strigat din'adâncul sufletului: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!" (Luca 18.13). .

Umbra morţii

A doua zi de dimineaţă, dugheana de sub podul de cale ferată nu mai era deschisă şi muşteriii lui Daniel au rămas foarte miraţi când n-au mai putut să-şi ia gustarea lor obişnuită. Dar ce miraţi ar fi rămas ei, dacă ar fi putut să vadă cu ce se ocupa Daniel în podul grajdului în timpul acesta!
Fără să se gândească la odihnă, chiar din acea seară, el rugase pe o vecină din apropiere să cumpere ceva alimente şi lemne, apoi toată noaptea nu s-a mai dezlipit de patul fetiţei, care începuse să aiureze. Din când în când desluşea printre vorbele ei fără şir că se roagă lui Dumnezeu pentru Daniel. Vecina i-a mai spus lui Daniel că mama copilei plecase de acasă de câteva zile, fără să-i pese de boala fetiţei şi numai ea, vecina, a îngrijit-o până acum. Cum s-a făcut ziuă, Daniel a chemat un doctor şi, în uimirea acestuia, a înfăşurat pe biata fetiţă

suferindă în haina lui şi luând-o cu nădejde în braţe, a coborât scara podului şi a dus-o la trăsura care-i aştepta la poartă, adusă de buna vecină, după porunca lui Daniel. Când au ajuns la locuinţa lui, proprietăreasa i-a interzis să intre în casa ei cu astfel de cerşetor, însă banii pe care i-a pus în mână Daniel au îmblânzit-o. In aceeaşi zi, după masă, domnul

Wilson, predicatorul, a primit prin poştă acest bilet:

Domnule predicator,

dacă mă socotiţi vrednic să intraţi în mica mea locuinţă, veţi găsi aici pe sărmana Jessica care e aproape moartă, dacă Dumnezeu, în bunătatea Lui, nu va hotărî altfel. Nădăjduind că mă veţi ierta că mi-am luat îndrăzneala să vă scriu, neputând să părăsesc fetiţa, rămân supus dumneavoastră,

Daniel Standring

P.S. Jessica trimite respectuoasele ei salutări domnişoarelor Jenia şi Vinia.

Predicatorul a lăsat cartea pe care o citea pe masă şi a pornit degrabă spre locuinţa lui Daniel. A găsit-o pe Jessica în patul lui Daniel, părând că se odihneşte, însă culoarea feţei şi ochii adânciţi în fundul capului şi întredeschişi

dovedeau că moartea e aproape. Era prea sfârşită ca să poată întoarce capul când uşa s-a deschis; domnul Wilson a rămas nemişcat în prag, privind când spre fetiţă, când spre Daniel, care stătea la capul patului şi-şi făcea socotelile banilor câştigaţi, după hârtiile scoase din dulap. Când predicatorul a intrat de-a binelea în cameră, obrajii fetiţei s-au îmbujorat deodată şi a spus:

- O, domnule predicator! Dumnezeu mi-a dat tot ce i-am cerut, afară de banii pe care trebuia să-i dau domnului Daniel pentru cafeaua pe care mi-o dădea mai înainte în fiecare dimineaţă.

- Nu e aşa, a răspuns Daniel ieşind în întâmpinarea predicatorului, Dumnezeu mi-a plătit cu vârf şi îndesat. El^mi-a dat în schimb sufletul meu. Daţi-mi voie* domnule predicator, să vă spun ceva. Dumneavoastră sunteţi un om învăţat şi un mare predicator şi o mulţime de lume vine să vă asculte, căreia câteodată cu mare greutate îi găseam loc în sală; şi totuşi, atâta timp ascultând predicile dumneavoastră, în fiecare duminică, nu făceam altceva decât să-mi pierd sufletul, pentru că, deşi mă vedeaţi în faţa dumneavoastră de atâtea ori, niciodată

r

nu m-aţi întrebat: „Daniele, tu eşti un om mântuit?"

- Bine, omule, a răspuns predicatorul, niciodată nu m-am gândit că tu n-ai fi credincios!

- Oh, domnule predicator, a continuat Daniel, Dumnezeu a văzut că nu e nimeni în adunare care să se intereseze de sufletul meu şi de aceea mi-a trimis pe această sărmană fetiţă. Puţin îmi pasă dacă îmi pierd slujba de îngrijitor în adunare, dar trebuie să vă mărturisesc. Sunt mai bine de zece ani de când ţin dugheana de cafea în timpul săptămânii şi după urma căreia am câştigat săptămânal mai bine de 500 lei. Mă temeam însă că adunarea nu va îngădui acest lucru şi de aceea mă ascundeam şi închideam prăvălia dis-de-dimineaţă. Eu sunt acela care-i vindea acestei fetiţe câte o ceaşcă de cafea pe care dumneavoastră i-o plăteaţi.

- Dar nu e nimic rău în aceasta, a răspuns predicatorul, şi nu văd de ce a fost nevoie să te fereşti.
- Daţi-mi voie, a întrerupt Daniel, întrebările pe care fiinţa aceasta mică mi le punea au pătruns şi au lucrat în cugetul meu cu mult
53
mai mult decât predicile dumneavoastră; o spun cu toată cuviinţa. De câte ori venea dimineaţa, privindu-mă- cu ochii ei drăgălaşi, mă întreba: „Domnule Daniel, dumneavoastră nu iubiţi pe Domnul Isus? N-aţi vrea să vă împăcaţi cu Dumnezeu prin El? Nu suntem noi din ce în ce mai aproape de cer, domnule Daniel?" Iar în altă zi mi-a spus de-a dreptul: „Aţi dat toţi banii dumneavoastră lui Dumnezeu, domnule Daniel?" Ah, întrebarea aceasta mi-a trezit şi mi-a răscolit sufletul şi abia în acest moment i-am putut răspunde! Când stăteam acum lângă pat, făceam socoteala banilor adunaţi: 78.000 lei şi mai bine şi am zis: Doamne, toţi sunt ai Tăi şi voi da până la cel din urmă bănuţ, dacă bunătatea Ta vrea să-i mai dea viaţă.
Glasul lui Daniel tremura şi şi-a înfundat capul în perna de la căpătâiul copilei, din buzele căreia a răsărit un zâmbet dulce. Şi-a pus mâna peste capul lui Daniel, a închis ochii şi predicatorul şi negustorul său au auzit această duioasă rugăciune: „Dumnezeul meu, eu Te-am rugat să mă iei la Tine în cer, dar dacă domnul Daniel are nevoie de mine, Te rog să
54
mă laşi puţină vreme, în Numele Domnului Isus. Amin!"
O tăcere deplină s-a aşternut peste ei. Daniel, cu capul ascuns sub pernă, iar predicatorul în picioare, se rugau. Fetiţa parcă nu mai exista. Când predicatorul a privit-o din nou, pe faţa ei se vedea o pace adâncă şi părea că gustă o odihnă binefăcătoare. Din gura ei întredeschisă ieşea o respiraţie slabă, dar regulată. Cu un simţământ de teamă i-a luat mâna ei mică şi plăpândă într-a lui şi, în loc de fiorii morţii, simţea că prin vinele ei curgea izvorul cald şi dulce al vieţii. L-a bătut uşor pe umăr pe Daniel şi când acesta şi-a ridicat capul speriat, predicatorul i-a spus încet: „N-a murit, ci doarme".
însănătoşirea copilei mergea din ce în ce mai bine şi încă nu se făcuse pe deplin sănătoasă, când Daniel şi-a luat o altă casă cu chirie, ca să locuiască aici cu fiica lui adoptată, Jessica. S-a interesat în mai multe rânduri dacă mama ei a apărut cumva şi a aflat că nu mai dăduse nici un semn de viaţă pe la vechile ei cunoştinţe, aşa încât Daniel era foarte mulţumit că nimeni nu-1 împiedica să-şi crească copila.
55
După ce s-a înzdrăvenit de-a binelea, e-rau văzuţi în fiecare dimineaţă mergând parcă la plimbare, la colţul de sub podul de cale ferată, unde Jessica îşi lua locul ei după sobă şi învăţase numaidecât să servească muşteriii. Pe de altă parte învăţase tot aşa de repede să mături şi să şteargă praful în sala de adunare în care altădată se furişase cu atâta dibăcie, iar plăcerea cea mai mare era ca să îngrijească numai ea de catedra, camera de serviciu şi oanca în care stăteau fetiţele predicatorului, în timp ce Daniel împreună cu o femeie angajată făceau restul. Aproape în fiecare duminică predicatorul, de la catedra lui, fetiţele, din banca unde stăteau, şi Daniel, din fundul sălii, îşi aduceau aminte, când priveau chipul plin de pace, fericit, al Jessicăi, de împrejurarea când ea a apărut pentru prima dată în adunare şi de prima ei rugăciune.
Tiparul executat la Tipografia STEPHANUS

Str. Bibescu Vodă nr. 1, Bucureşti
ROMÂNIA